Samling af Musik

for

Guitare og Sang

udgivet af

F. W. C. Pedersen,

Kongelig Kapelmusikus.

Kiøbenhavn.

Trykt med S. Sonnichsens Skrivere.

1911-12, Nr. 973.

Sange af den unge Zigeunerinde.

No. 1. Kunzen.

Fa - la - la! fa - la - la!

agt paa min Sang! Fa - la - la! hør Gui - ta - rens Klang!

dens To - ne klin - ger reen og bliid! o, hør den kom til Vin - duet

hid! fa - la - la, fa - la - la, agt paa min Sang, fa - la - la, hør Gui -

ta - rens Klang! fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la,

hør Gui - ta - rens Klang!

Mit Bryst har Fred, mit Hier - te Ro; jeg syn - ger, dand - ser glad og

fro! o Du som er u - lyk - ke - lig! det mun - tre Barn vil

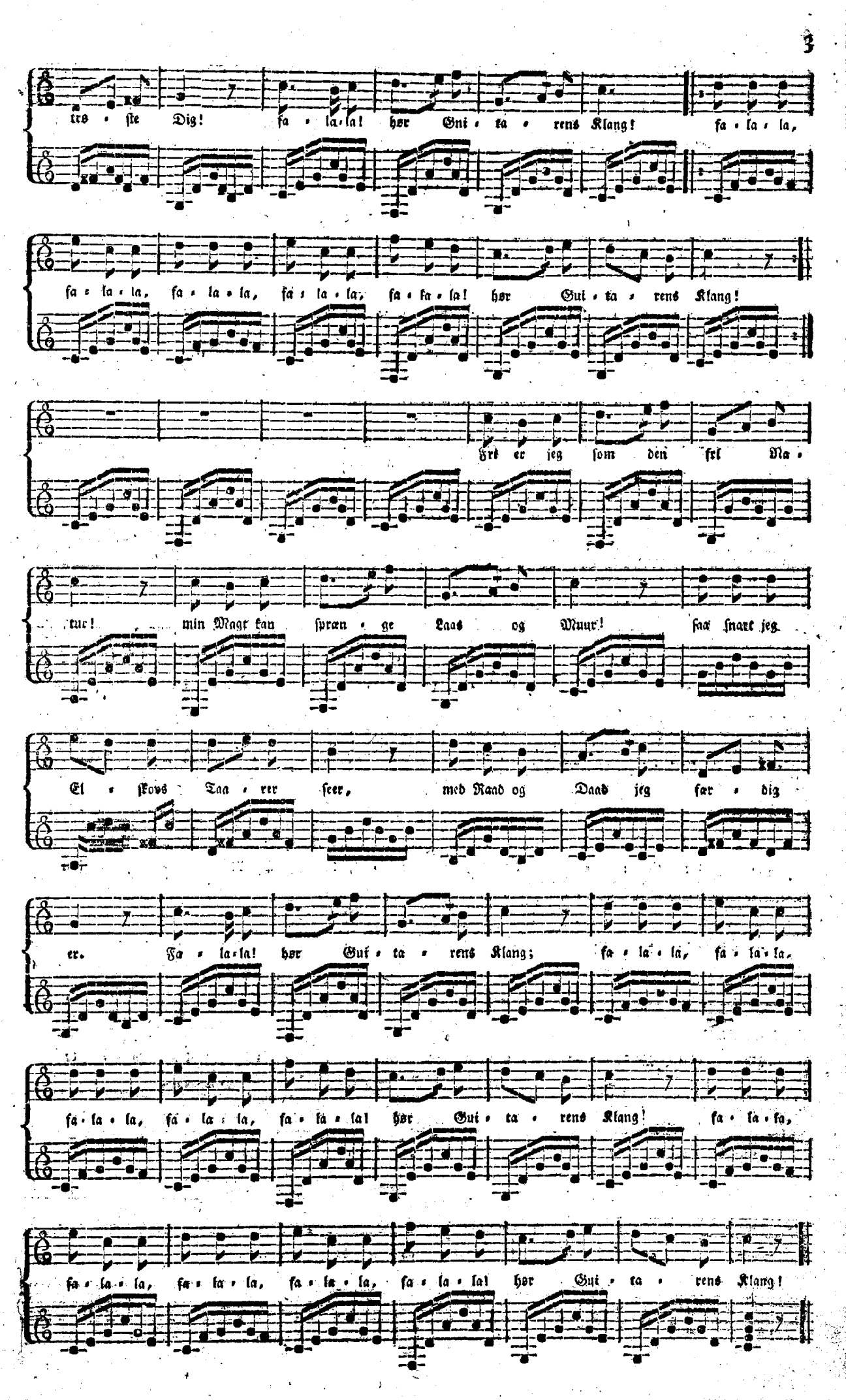
trø - ste Dig! fa - la - la! hør Gui - ta - rens Klang! fa - la - la,
fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la! hør Gui - ta - rens Klang!
Frø er jeg som den frø Na -
tur! min Magt kan spræn - ge Laas og Muur! saa snart jeg
El - skovs Taa - rer seer, med Raad og Daad jeg før - dig
er. Fa - la - la! hør Gui - ta - rens Klang; fa - la - la, fa - la - la,
fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la! hør Gui - ta - rens Klang! fa - la - la,
fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la, fa - la - la! hør Gui - ta - rens Klang!

No. 2.

En

Blomst paa nø - gen Klip - pe stod; den var fast u - den

Rod; da kom en Mand saa ei - e - god; der

spa - de Blom - ster plei - ed han; han gav det Jord, han

gav det Vand: o! hil den go - de Mand! han

gav det Jord, han gav det Vand: o! hil den go - de

Mand, o! hil den go - de Mand!

No. 3. *Allegro.*

Dom di dom, dom di dom, kom-mer al-le kom! dom di dom, dom di dom, kom-mer al-le kom!

Pi-ge, Ynd-ling, Kvin-de, Mand, Skiæb-nens Bog jeg læ-se kan, un-ge Pi-ge saur og fin, ræk mig Haan-den din! Dom di dom, dom di dom, kom-mer al-le kom! dom di dom, dom di dom, kom-mer al-le kom!

No. 4. *Andante.*

Fav - re

Stier - ne! som paa Him - len tin - drer, o! du smiil - de til mig man - gen

Gang! om mit svund - ne Held — — du mig er - in - drer! Har mit

Hier - - tes Hyld - ning i min Sang! smiil som for - dum til mig

Ar - - me ned! skiænk min skyld - frie Barm sin for - dums Fred! — —

colla voce

— — — skiænk min Barm sin for - - dums Fred!

Huldre Maane! bag de elskte Klipper
Du oprandt, og glad jeg hilsde dig!
I mit unge Hierte Haabet glipper,
Elsket er jeg, men ei lykkelig.
Ak, kan den som eier Kiærlighed
I sin Uskyld savne Hiertefred,
I sin Uskyld savne Fred.

Du min Helgeninde i det Høie!
Hør din fromme Datters Klageraab!
Aftør Veemodstaaren af mit Øie,
Moderhuld omskab min Sorg til Haab!
Som min gode Engel svæv herned
Sign mit bange Hiertes Kiærlighed,
Sign mit Hiertes Kiærlighed.

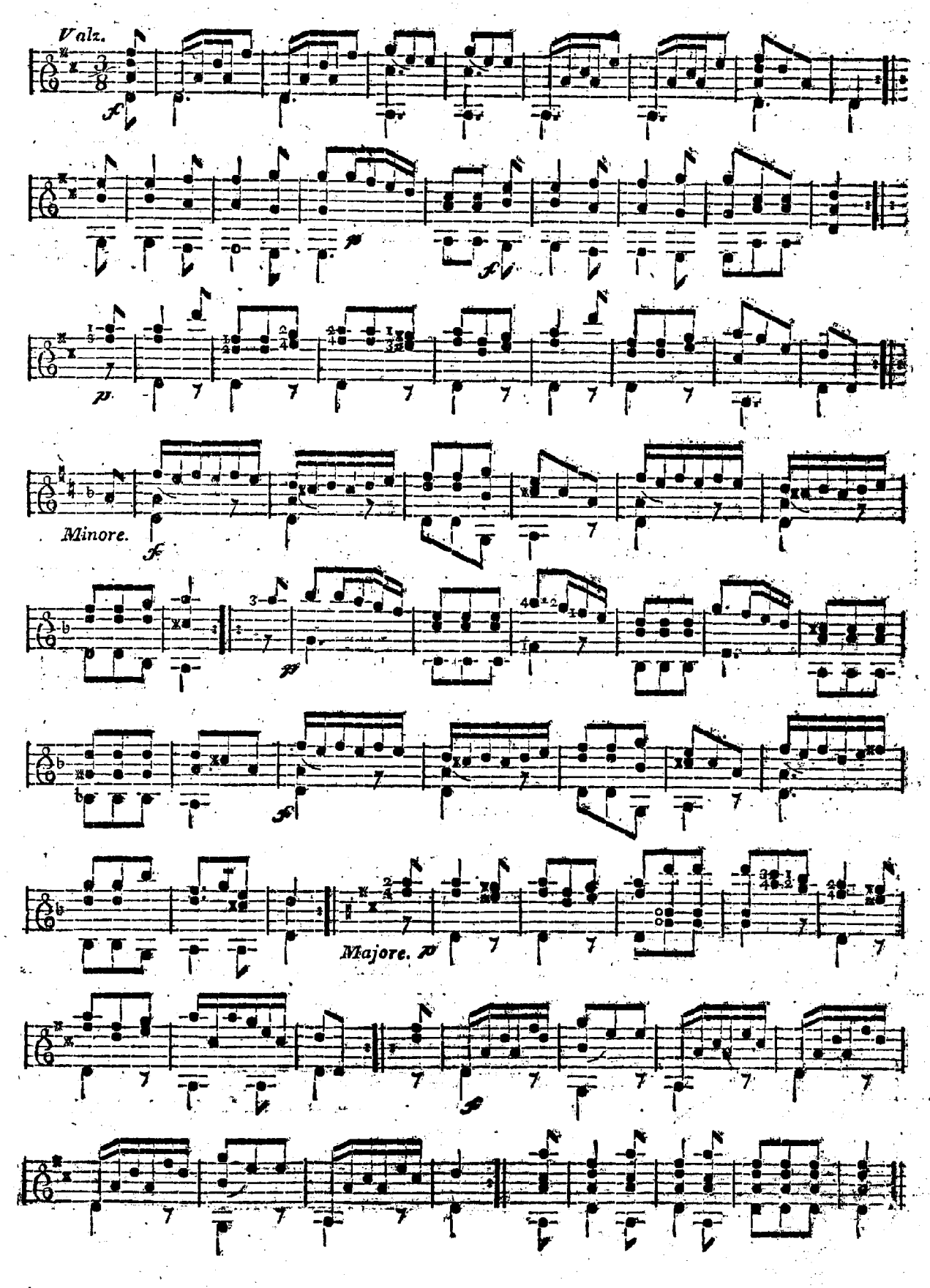

Romance af Cendrillon: eller den lille grønne Skoe.

Nicolo Isouard de Malthe.

Andantino mosso.

Anine.

Je suis mo - deste et sou - mi - se, le mon - de me voit fort peu, car je suis tou - jours as - si - se dans un pe - tit coin du feu; cet - te pla - ce n'est pas bel - le, mais pour moi tout pa - rait bon; voi - la pour - quoi l'on m'a - pel - le la pe - ti - te Cen - dril - lon; voi - la pour - quoi l'on m'a - pel - le la pe - ti - te Cen - dril -

Jeg le - ver stil - le ind - ge - to - gen, langt bor - te fra Glæ - dens Lag; her sid - der jeg i Skam - mel - kro - gen he - le den ud - slag - ne Dag; smuk min Plads vel just ej fal - der, men til mig er al - ting godt; af den - ne Aar - sag man mig pel - ler stak - kels lil - le A - ske - pot; af den - ne Aar - sag man mig kal - der: stak - kels lil - le A - ske -

dolce *sf* *mp* *stac.*

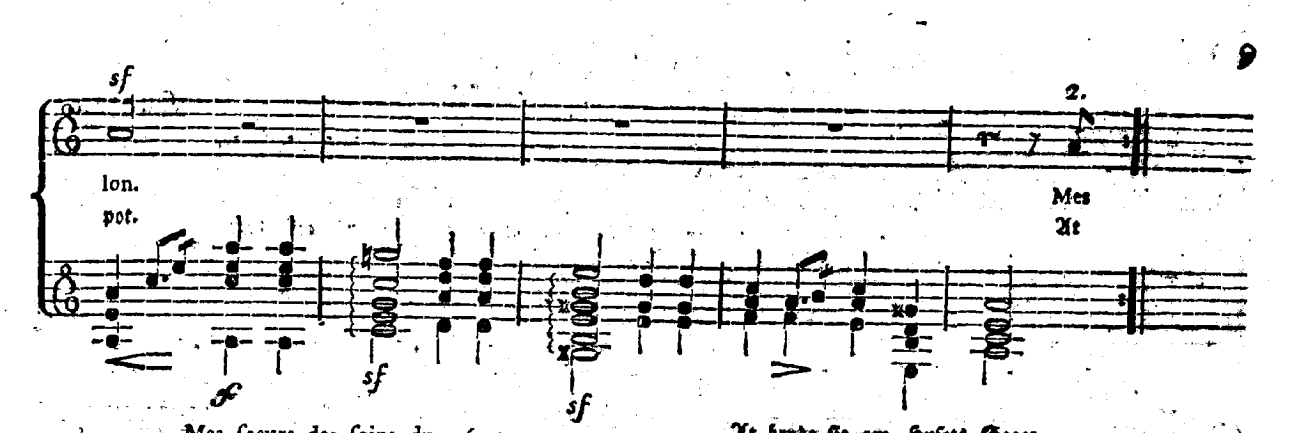

Mes soeurs des soins du ménage
Ne s'occupent pas du tout;
C'est moi qui fait tout l'ouvrage,
Et pourtant j'en viens à bout.
Attentive, obéissante, je sers toute la maison;
Et) je suis votre servante
Oui)
La petite cendrillon.

C'est en vain que je m'empresse,
Mon Zèle est trés mal payé;
Et jamais on ne m'adresse
Un petit mot d'amitié;
Mais n'importe on a beau faire
Je me tais et j'ai raison;
Dieu protégera j'espére,
La petite cendrillon.

At bryde sig om Husets Sager
Er ej mine Søstres Lyst;
Paa alle Ting jeg vare tager,
Det gaaer vel det er min Trøst.
Jeg i alting kan mig finde,
Troe jeg døser Ondt og Godt;
Nu er jeg Deres Tienerinde,
Stakkels lille Askepot.

Jeg Skam til Tak for alting høster
Naar jeg bedst at handle troer;
Mig ingen her i Huset trøster
Med et eneste venligt Ord.
Dog, at klage ei kan nytte,
Gud han mager alting Godt;
Han jeg haaber vil beskytte,
Stakkels lille Askepot.

ECOSSAISES.

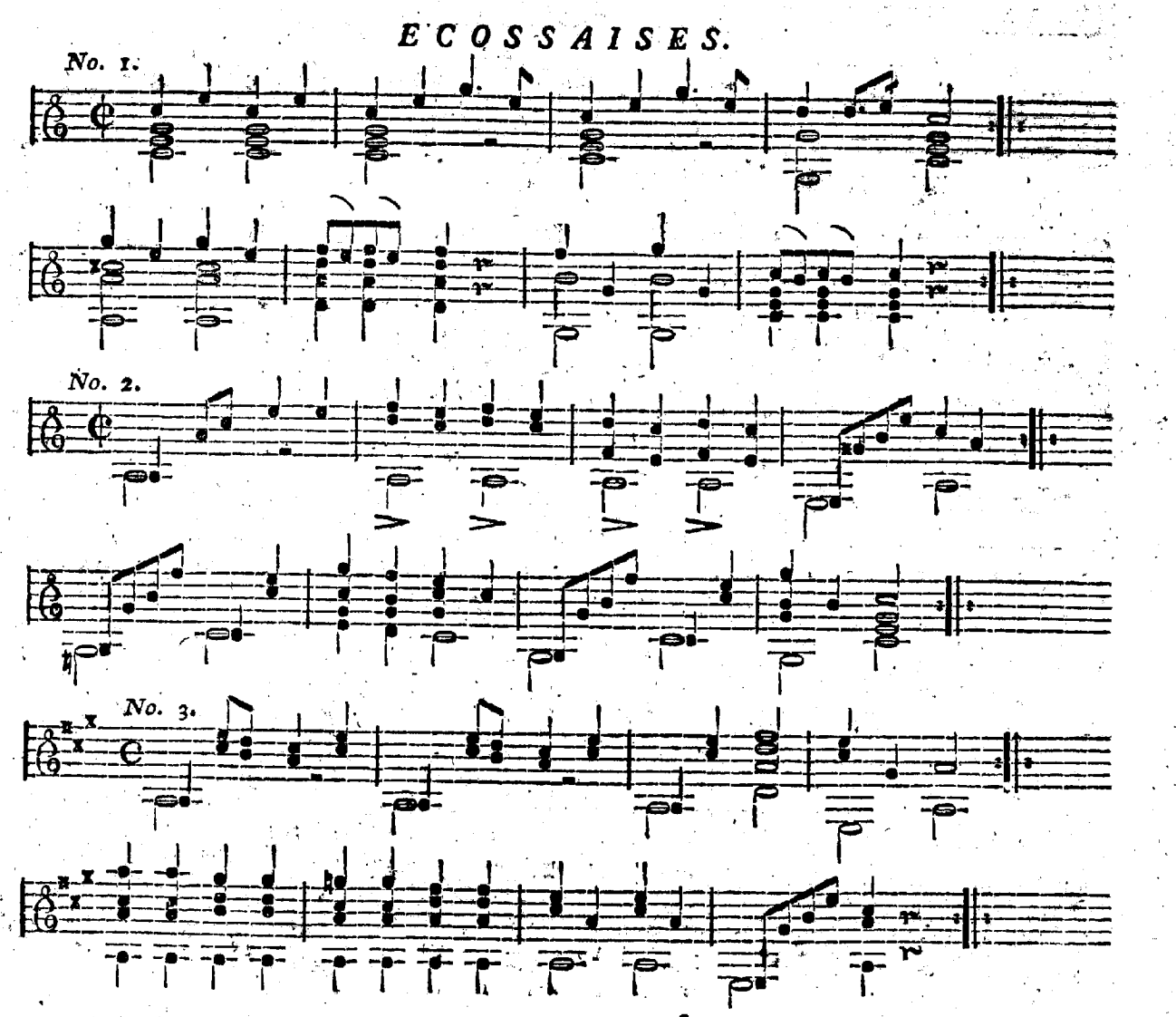

Arie af Erik Eiegod.

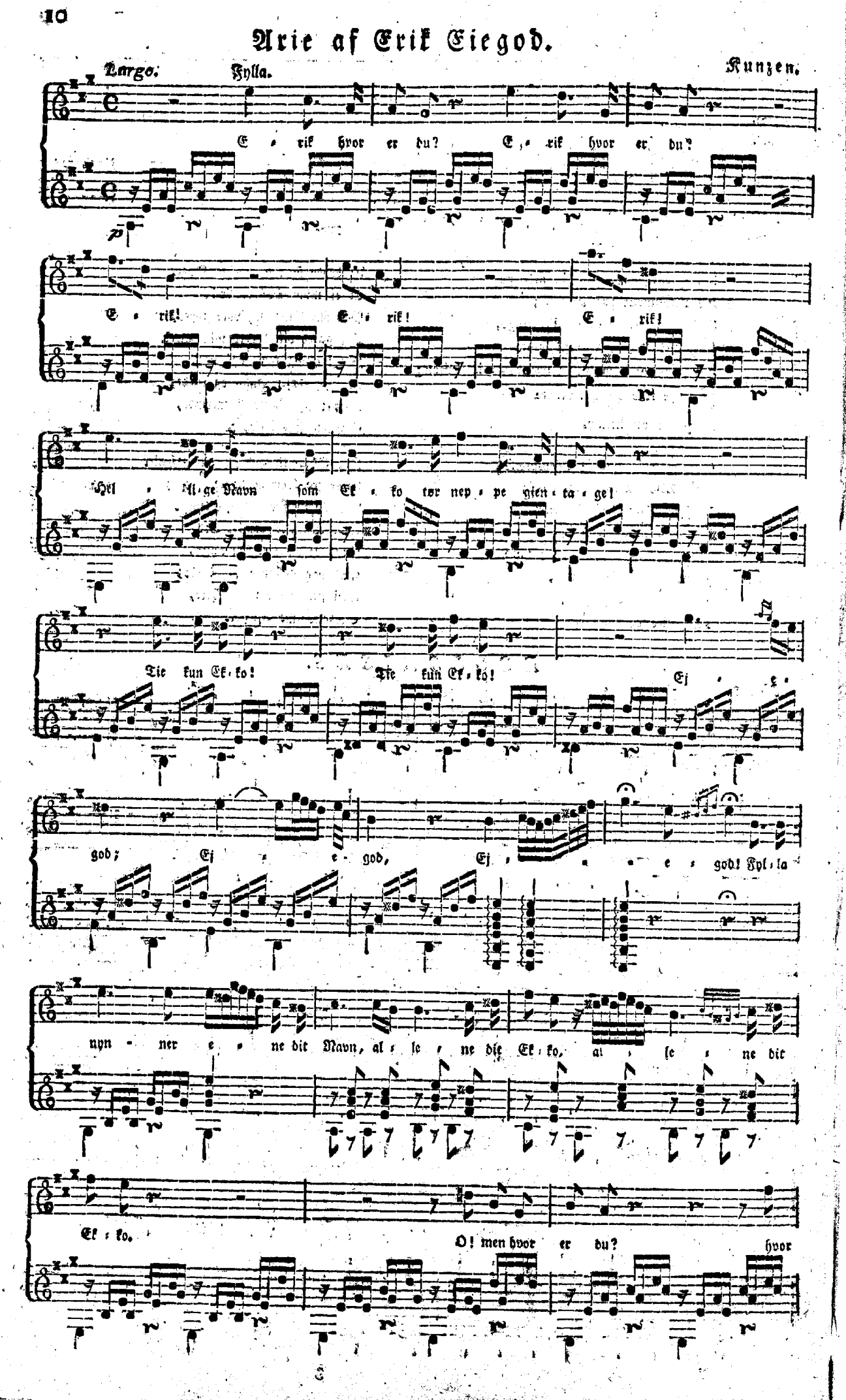

Poco Allegro.

er du? hvor er du? Stil-le, stil-le! Stil-le, stil-le!

Var det en Lyd af dit hel-li-ge Fied o-ver Hu-len? Bæ-ver ei

Hu-len? Bæ-ver ei Jor-den af Fryd un-der min El-ske-des

poco cresc.

Fied? Stil-le, stil-le! Stil-le, stil-le! Vid-ste du, vid-ste du E-rik hvor Fyl-la nu

zit-trer, un-der den bæ-vende Hvel-ving un-der din Fod! Gaae med Tor-denens hul-drende

Gang o-ver Hu-len! At dit man-di-ge Trin i Fyl-las Hier-te maa bæ-ve;

At! maa-skee dets sid-ste e-ne-ste Lyst! Stil-le,

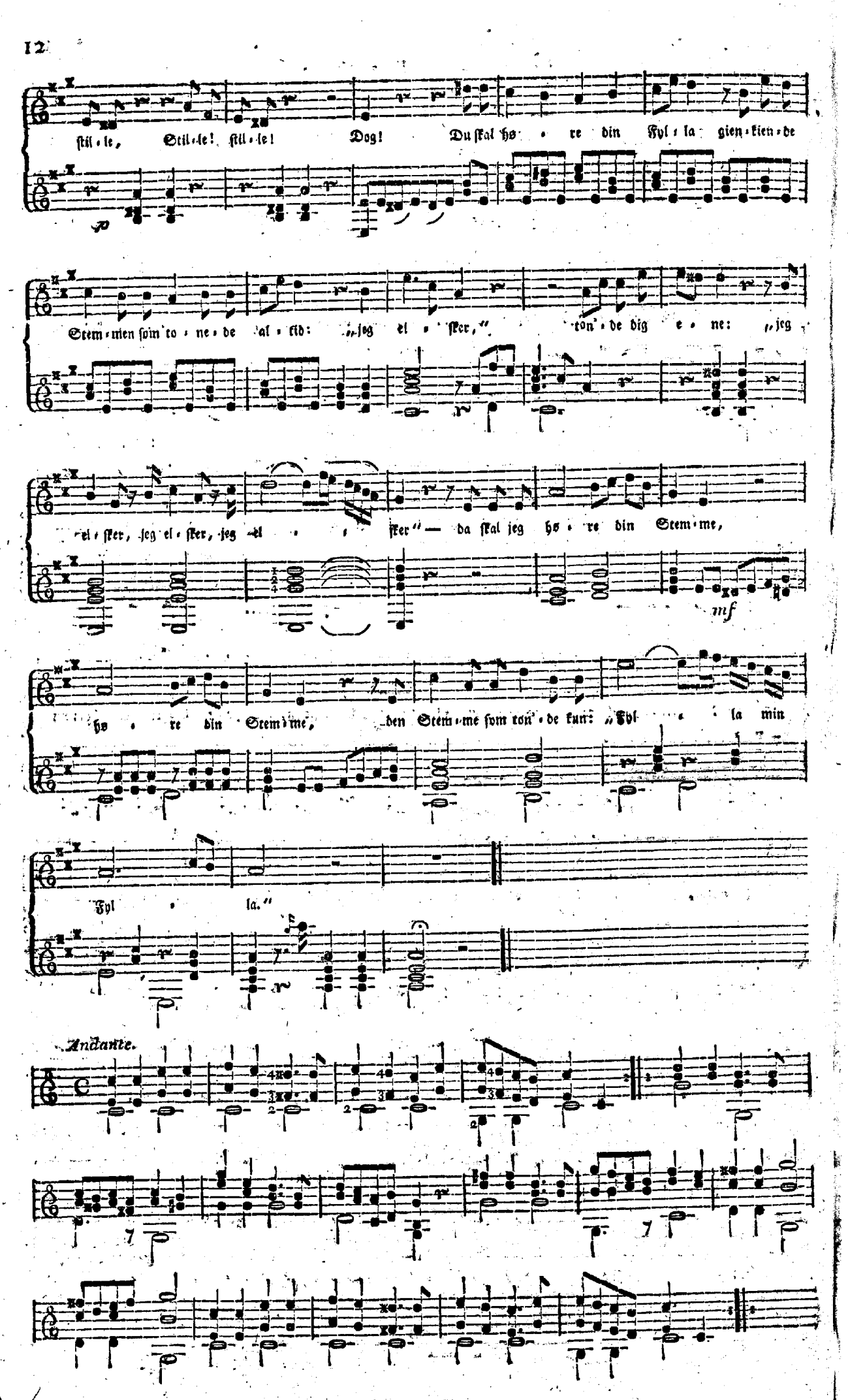
stil-le, Stil-le! stil-le! Dog! Du skal hø-re din Fyl-la gien-kien-de
Stem-men som to-ne-de al-tid: „jeg el-ster,“ ton-de dig e-ne: „jeg
el-ster, jeg el-ster, jeg el-ster“ — da skal jeg hø-re din Stem-me,
mf
hø-re din Stem-me, den Stem-me som ton-de kun: „Fyl-la min
Fyl-la.“
Andante.

Ariette af Kapertoget.

Poco Lento. Stine. Kunzen.

Tit Søe-man-dens Ko-ne med taa-re-fulde Øi-e og kum-mer-fulde

Hier-te, an-raa-der det Høi-e og skiæl-ver ved Lyd af den bru-

sf

-sen-de Hav. Tit

sf

sin-dres den Kum-mer som Hier-tet om-spend-te, men til hun for-gie-ves den

Elsk-te maae ven-te, i Bøl-ger-ne fandt han sin Grav,

Bøl-ger-ne fandt han sin Grav.

Aaret 1806.

Andante. Schall.

I Taa - re svandt et Aar! O, du som

kraft - fuld - staaer! vogt dig at ei du fal -

der, thi Skrak og Nød - sel bød, — og Blod i Ha - vet

flød, og Krig og Død os kal - der.

Poco Allegretto.

Men seer! end staaer kun Him - lens Bu - e, som den for

tu - sind Sek - ler stod, vi frei - dig op til Her - ren

sku - e og haa - be Fred og fat - te Mod.

Andante.

Fra Ta - gos fier - ne Strand til Fre - dens dan - ske Land, vi

hø - re Emer - tens Kla - ge, u - tal - te

Brø - dre saldt, hald dem de slum - re alt og ven - de

Poco Allegretto.

ei til - ba - ge. O! seer! end

staaer kun Him - lens Bu - e som den for tu - sind Sek - ler

stod, vi skul - de hist dem al - le sku - e og

sav - ne dem med frei - dig Mod.

Choral.

Lær os du Skræk·kens Aar, at hø·re tun·ge Kaar og

Taal·mods tun·ge Mø·e med bit·ter Med·ynks Lyst du fyl·der

Poco Allegretto.

hvert et Bryst, med Taa·rer hvert et Øj·e. Af

Gra·vens Mulm frem spi·rer Glæ·de, frem·spi·rer Blom·sters

hul·de Vaar. O! fiet·ter os en hel·lig Kie·de, vi

sig·ne dig du Skræk·kens Aar.

Andante.

Dig Aa·rets sid·ste Dag alt kal·der Klok·kens Slag, den

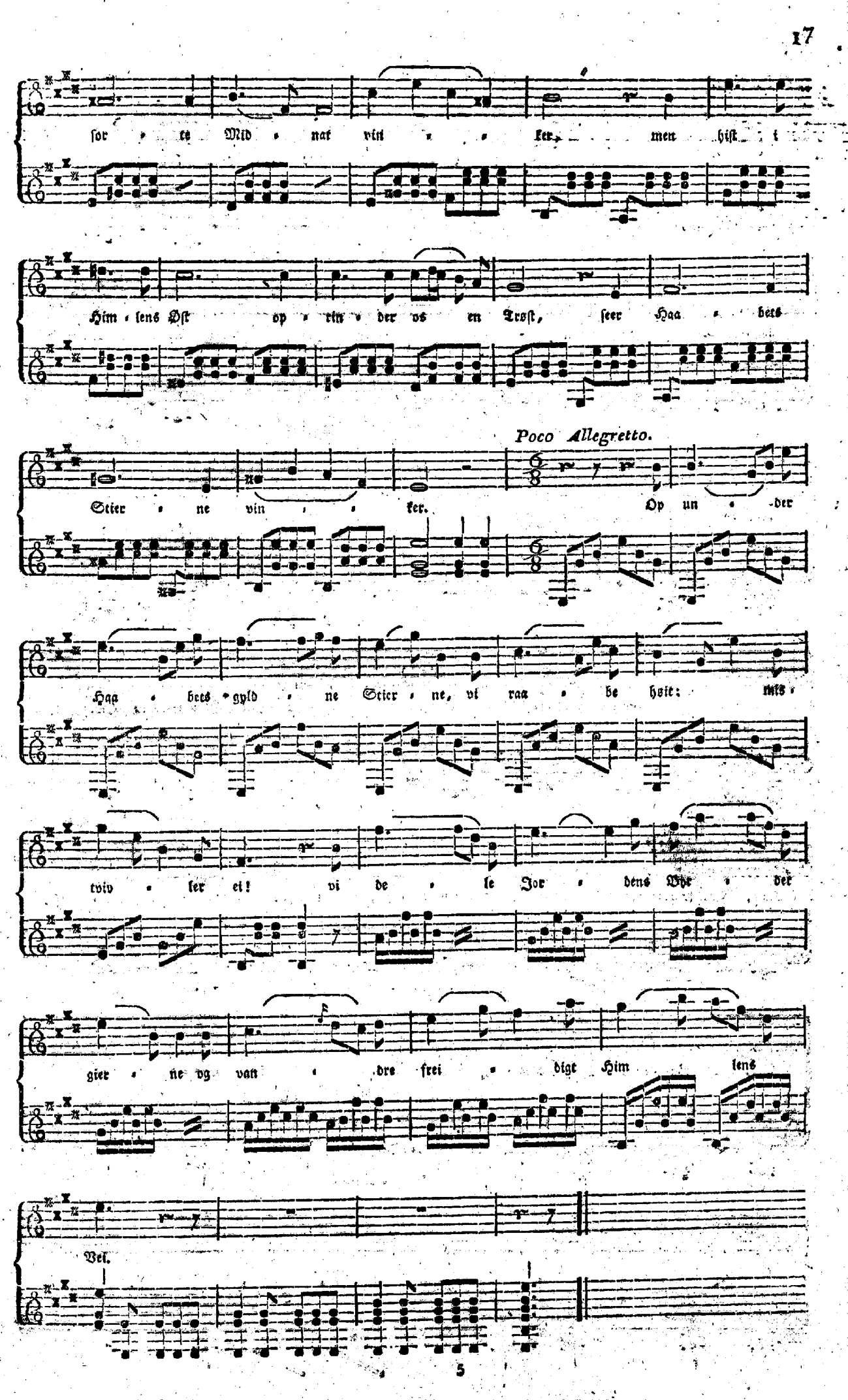
for te Mid nat vin ker, men hist i
Him lens Øst op rin der os en Trøst, seer Haa bets
Poco Allegretto.
Stier ne vin ker. Op un der
Haa bets gyld ne Stier ne, vi raa be høit: mis
tviv ler ei! vi de le Jor dens Vøx der
gier ne og van dre frei digt Him lens
Vel.

Ariette af Dragedukken.

Andantino. Jacob. Kunzen.

Ved dak-ke-de Bor-de, hvor Dru-er-ne spil-le de Skial-de tit

qvæ-de om nøi-som-me Kaar. Naar Ar-modens Taa-rer paa

Kin-der-ne tril-le, om Hyt-ter-nes Glæ-der de Stræn-ge-ne slaaer.

Ved een-li-ge Lam-pe, kom sat dig, o Skiald, med Le-sten i Haan-den mød Hun-ge-rens

Kalb. Ved kom-men-de Morgen staae væb-net mod Sor-gen; med søn-der-brudt Har-pe han il-ler sin

Vei, og raa-ber de Glæ-der be-ha-ge mig ei; de Glæ-der be-ha-ge mig

ei.

Af Samme.

Andante. Peter.

Er Tri - ne kun min, jeg et In - di - en ei - er! med In - gen paa

Jor - den jeg byt - ter mit Kaar! Min Lyk - ke ei Kei - ser-rens

Kro - ne op - vei - er, paa El - ske - rens Vægt - skaal den Un - der - vægt

faaer. Om Mo - gul en Klyn - ge af Guld kan op - dyn - ge, maa -

ske han dog kla - ger at Lyk - ken er blind. Nei min er lys -

si - et, den giør mig for - nøi - et, jeg ei - er er Pe - rn naar

Tri - ne er min, naar Tri - ne er min, naar Tri - ne er min.

Gravsang.

Poco Adagio.

Dis-se sunk-ne Høi-e sy-nes strak-ke sig', Vee-mods-

fuldt vort Øi-e seer en Bro-ders Lig. Brudt med Van-drings-

dolce

sta-ven er hver Sorg-og Nag; Bli-de-re er

Gra-ven end vor bed-ste Dag; Bli-de-re er

Gra-ven end vor bed-ste Dag.

Skulle vi da græde
Ved hans Hvilested?
Falsk er Livets Glæde,
Vis er Dødens Fred.
Taare lindre Kummer.
Flød da, Taare flyd!
Sød er Gravens Slummer,
Taare rind af Fryd!

Efter ham vi vanke
Til vor Moders Arm;
Jorden snart vil sanke
Os til Vennebarm.
Glad vi os bortfierne
Fra det vilde Hav:
Fredens Aftenstierne
Smile paa vor Grav!

Sagen.

Sang.

Allegretto.

Vel tit vi maae san - de hiint Viis - mandens Ord: at u - blan - det Glæ - de paa Jor - den ei boer, tit skuf - fer vel Haa - bets for - tryl - len - de Smiil, og Ny - del - sens Da - ge hen - rin - de med Ild; dog spi - rer en Blomst paa vor knu - dre - de Vei, og plei - es den tro - lig da vis - ner den ei; dog spi - rer en Blomst paa vor knu - dre - de Vei, og plei - es den tro - lig da vis - ner den ei.

I Hoffernes qvasme og pestfulde Luft
Fast aldrig den spreder sin qvægende Duft;
Heel ofte den nævnes ved Riigmandens Bord,
Og dog i hans Have kun sielden nu groer;
Men yndig og kraftfuld tit spirer den frem
I Armods og Ringheds umærkede Hiem.

O Venskab! erkiendtlige prise vi dig:
For os du fremblomstrer paa Ynde saa rig;
I Ungdommens Vaar du os vinker til Fryd!
Selv Sandsernes Lyst du forædler til Dyd;
Hos Manden du hæver det synkende Mod,
Og styrker selv Oldingens vaklende Fod.

Forenet, o Venner! ved hellige Baand,
Som Brødre vi rakte hverandre vor Haand;
Det skienkte os Fryd i den hensvundne Tid;
End Venskab i Aften har vinket os hid,
Og nu om dets Alter forsamles vi her,
Og føle og tolke dets Kraft og dets Værd.

Ei blændes vort Øie ved glimrende Pragt,
Ei hylde vi Stormandens Titler og Magt,
En skiønnere Rigdom, en sandere Rang
Forkynde vor Glæde og festlige Sang:
Vor Stolthed i Medgang, i Modgang vor Trøst
Du evig, o Venskab! opfylde vort Bryst.

Pavels.

Den Tillidsfulde.

Poco Allegretto. C. Schall.

Den som er u-den Synd og Last og fø-ler

El-skovs Lyst, han dra-ger ei mod Ond-skabs Vold mis-tviv-len-de med Sværd og Skiold, til

Gud sin Lid han sæt-ter fast, og har et

ro-ligt Bryst.

Om han er i et Paradiis,
Ved blomsterkislne Bad
Om han er i en Ørk af Sand
Hvor ej der er en draabe Vand,
Om han er paa et Field af Jis
Er han dog lige Glad.

Og dog jeg tænkte vist at døe,
Thi hunrig gridsk den laae,
Men Ulven tænkte: Det var Skam,
Ja Grusomhed at dræbe ham;
Han elskes af en deilig Møe!
Ham maa du lade gaae.

Jeg gik i Morgenrødens Skiær
Engang i dunkle Skov.
De kielne Nattergale slog,
Min lille Guitar frem jeg tog
Og sang min Fiordimonas Lov,
Hun, som er mig saa kiær!

Og sæt mig hen hvor ingen Soel,
Kan trylle Blomster frem,
Hvor ingen klare Bølger lee,
Hvor alt er stivt af Jis og Snee;
Giv mig den kolde, hvide Pol
Til et bestandigt Hiem.

Da sprang en Ulv saa graesselig,
Saa stor fra Traeets Rod.
Jeg frygtet ikke for at døe
Men tænkte paa min elskte Møe,
Som vilde leede efter mig
Og finde kun mit Blod!

Og sæt mig i den hede Ørk
Imellem Flyvesand,
Hvor Jorden brister tør og hed,
Hvor Straalen falder lodret ned,
Hvor ingen Myrthe venlig mørk
Mig svalt beskygge kan.

En Taare i mit Øie kom,
Den trilled paa min Kind.
Da standset Ulven, saae paa mig
Og logrede og dreied sig,
Og vendte ganske skamfuld om
Og jog i Skoven ind.

Jeg glemmer Straalens stærke Ild,
Du isner ei mit Bryst!
Et Eden blier mig hvert et Sted
Naar kun jeg har min Pige med.
Min Pige med de søde Smiil
Og med den søde Røst!...

Ølenslæger.

Den sidste Midnatstime
Aaret 1806.

Andante con molto Espresione.

C. Schall.

I Ti - dens dy - be Hav et Aar — ned - rin - der; vi dvæ - le ved dets Grav; hør, det — for - svin - der, det var dets sid - ste Slag, hver Stund som ti - ler, os Min - der - om den Dag, da Ds - den smi - ler.

Nu staaer vort Hierte let;
Vi Haabet skue;
O, venligt straaler det
Liigt Solens Lue!
Ei fik vort Øie Graad
For hvad skal hende;
Tak være Gud! hans Raad
Vi ikke kende.

O, hedenfarne Aar,
Med Blod og Taarer
I Krønniken Du staaer!
Du Mindet saarer!
Med Rædsler Dine Spoer
Vi saae Dig tegne
Paa blodbespændte Jord
I Krigens Egne!

Hist Søn og Fader faldt!
Ved Barnets Vugge
Bevpvet det og Alt
En Viv maae sukke!
Hun siner intet Haab
Med Morgenrøden!
Nei, hendes Klageraab
Paakalder Døden!

Vort Danmark, hulde Fred!
Du overskygger,
Mens Borgerenighed
Dit Tempel bygger;
Hør Børns og Qvinders Suk
Fra Borg og Hytte:
Din Hilligdom tilluk!
Du os beskytte!

N. T. Brunn.

Arie af Slottet Montenero.

Allegro molto. Dalairac.

Mig min Elsk - te Haan - den gi - ver! Gud! hvor er jeg lyk - ke -

lig! Him - melsk Fryd min Siel op - li - ver! sted - se nye for mig den

bli - ver, naar min Lau - ra el - sker mig, naar Lau - ra el - sker

mig, naar min Lau - ra el - sker mig, naar Lau - ra el - sker

mig! Nei jeg min Lyk - ke kan ei ud - tryk - ke! for min Siel o hvil - kee Held! O

sav - re Held! o Glæ - des Vold! o

sav - re Held! o Glæ - des Vold! Mig min

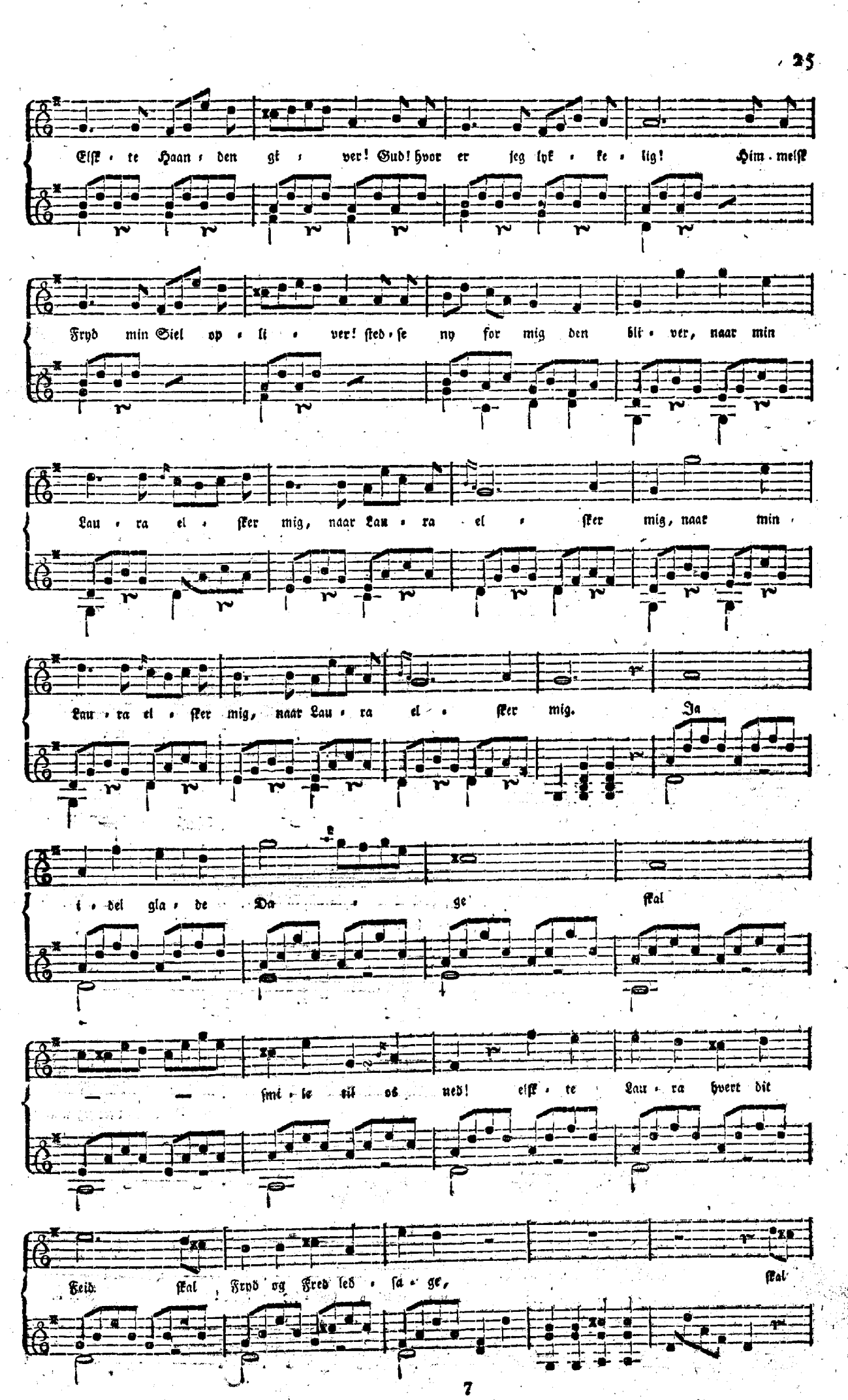
Elsk · te Haan · den gi · ver! Gud! hvor er seg lyk · ke · lig! Him · melsk
Fryd min Siel op · li · ver! sted · se ny for mig den bli · ver, naar min
Lau · ra el · sker mig, naar Lau · ra el · sker mig, naar min
Lau · ra el · sker mig, naar Lau · ra el · sker mig. Ja
i · del gla · de Da · ge skal
— — smi · le til os ned! elsk · te Lau · ra hvert dit
Feid skal Fryd og Fred led · sa · ge, skal

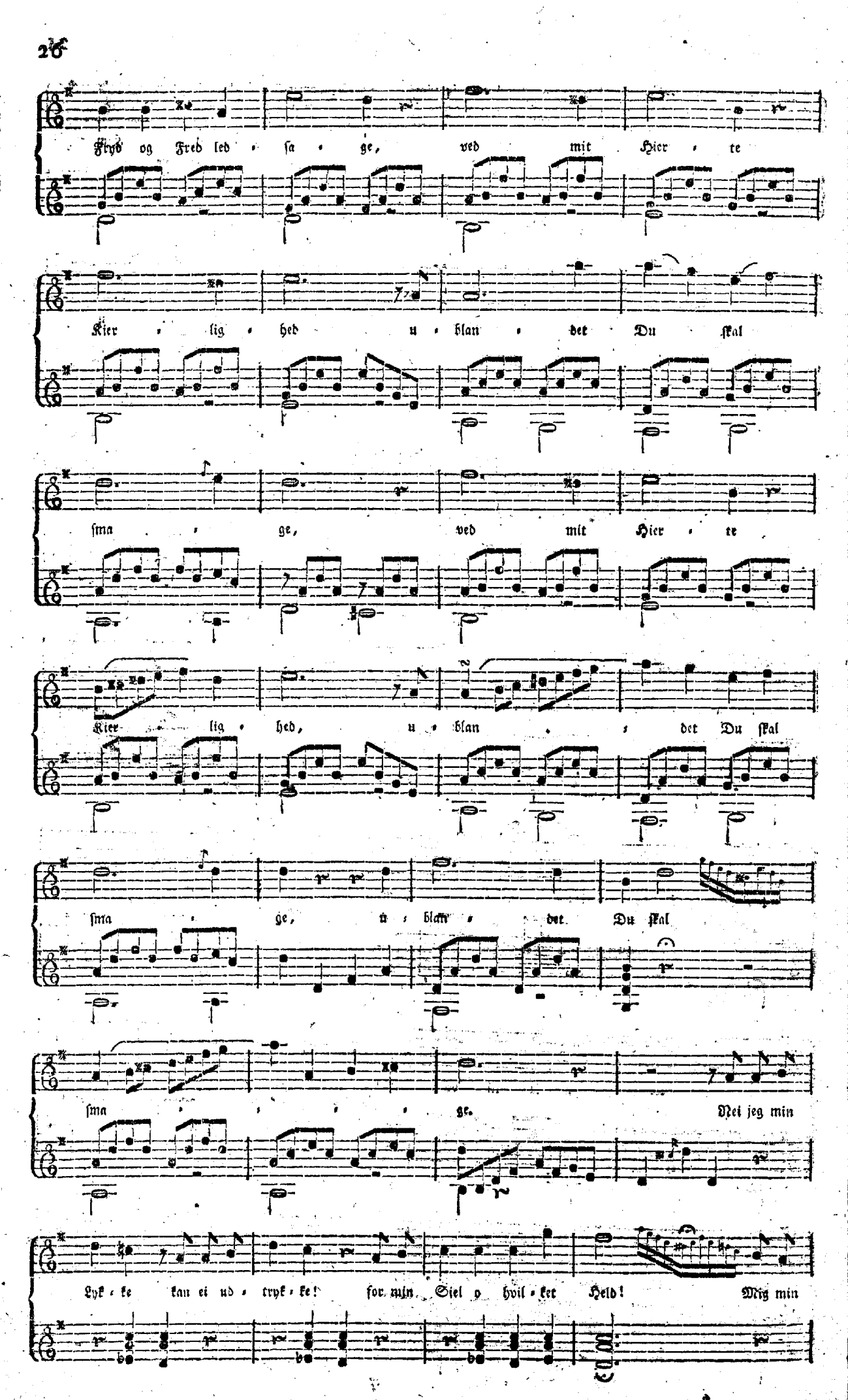
Fryd og Fred led sa ge, ved mit Hier te
Kier lig hed u blan det Du skal
sma ge, ved mit Hier te
Kier lig hed, u blan det Du skal
sma ge, u blan det Du skal
sma ge. Nei jeg min
Lyk ke kan ei ud tryk ke! for min Siel o hvil ket Held! Mig min

Elsk - te Haan - den gi - ver! Gud! hvor er jeg lyk - ke - lig! Hjem - mesk

Fryd min Siel op - ad - vent sted - se nye for mig den bli - ver, naar min

Lau - ra el - sker mig, naar Lau - ra el - sker mig, naar min

Lau - ra el - sker mig, naar Lau - ra el - sker mig! O! Gud! o!

Gud! hvor er jeg lyk - ke - lig! naar Du min sø - me Lau - ra

el - sker mig! naar Lau - ra el - sker mig, naar Lau - ra el -

- sker mig!

Den lykkelige Konstner.

Andante Cantabile. T. Schall.

Ven · skab! Din Him · mel · ske Stier · ne ly · se paa

Konst · ne · rens Vei; mild om hans Glæ · de Du var ·

ne; o, han mis · kien · der Dig ei. Ved Dig op ·

flam · mes hans fø · len · de Hier · te; vee · mods · fuld om Du for ·

fø · der hans Smer · te; Ven · skab! vær Konst · ne · ren huld.

Elskov, al Jorderigs Glæde,
Throne i Konstnerens Bryst!
Valg Dig hans Bolig til Sæde;
Ved Dig forhøies hans Lyst.
Naar han fra Konsten til Ømhed kan ile,
Og ad sit Værk seer sin Elskte at smile —
O, da han høster sin Løn!

Sindsro, Ginkets opliver,
Venlig hæv Konstnerens Flugt!
Sielen Du Fyrighed giver,
Konstnerens Ild er Din Frugt.
Naar han vil Dyden og Følelsen male,
Da maae hans Hierte til Hierterne tale,
Hiertet er Konstnerens Aand.

Held mig! en Konstner jeg kiender,
I hvis oprigtige Varm
Venskab og Kierlighed brænder,
Og som for Sandhed er varm.
O, ikke Glimmer, men Værd gier ham Hæder,
Daadfuld han føler og gavner og glæder —
Giætter engang, hvem det er!

N. T. Brunn.

Erindringen.

Andante. C. Schatt.

Her ved Nat - tens stol - te Pragt un - der Him - lens

kla - re Bue, her o Gud, vil jeg hig sku - e og be - un - dre

al din Magt, her hvor Sanl - ge to - ne høit fra Bø - gers Kto - ne

op mod Him - lens Tro - ne, med Na - tu - rens Tryl - le - rie

blan - de du dig Hat - mo - ni.

Fryhed aander her mit Bryst,
Her hver Tanke frit henstrømmer,
Her jeg Salighedar drømmer
Og mit Hjerte døer i Lyst;
Stemmen helliq hæver
Sig mod Himlen hæver
Og til Gud hensvæver,
Sielen føler Tryllerl
Ved Naturens Harmoni.

Her jeg sad engang med dig
Du som skaber al min Glæde
Ja det var dit yndlings Sæde
Og du ofte sagde mig:
Dette Sted dig minde
Om din tro Veninde
Tit vi her gienfinde,
Sødt er Elskovs Tryllerl
Liigt Naturens Harmoni.

Ofte jeg erindre vil
Hvad du bad mig at erindre,
Selv min Død jeg derved lindre
Naar mit Øie lukkes til,
Evig vil jeg minde
Dig min tro Veninde
Og i Døden finde,
Sødt er Elskovs Tryllerl
Liigt Naturens Harmoni.

Aarstiderne.

Poco Allegretto. C. Schall.

Du al - drig vil el - ske til Stel - la jeg ta - led, en

Mor - gen i Vaar da jeg hos hen - de sad, men So - len steg op o - ver

Hæk - ken og ma - led med Pur - pur i Dug - gen det skiæl - ven - de

Blad. Nei så - red hun al - drig, thi, El - skov er Tant, som

Dug - gen som Mor - ge - nens Pur - pur den svin - der, og naar den er

svun - det den sør - ge - lig min - der kun om at den svandt.

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled,
En Middag i Sommer da trætte vi sad,
I kølige Grotte, men Ildkuglen praled
Paa Himlen og brændte hver visnende Blad,
Du aldrig vil elske? skal Kierlighed da,
Lig Solen forære et Hierte som brænder?
Hun rødmed og stammet og vred sine Hænder,
Og sukkede: Ja!

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled,
En Aften ved Hytten i guldfavre Høst,
Mens Solen saa rød under Bølgerne daled,
Og smittte til Stellas ømt bølgende Bryst,
Fortryller Naturens Vilgiernning dig ei?
Og dog du dens herligste Frugter forskyder,
O fryd dig ved det som Utallige fryder!
Hun sukkede: Nei!

Du aldrig vil elske? Til Stella jeg taled,
En Midnat i Vinter, mens ene vi sad,
Saa taus ved Kaminen, da Maanen opmaled
I Vinduet Rimens udfoldede Blad,
Du nægter mig altsaa den helligste Lyst,
At henvandre Livet med dig ved min Side,
Til Alderens Snee farver Lokkerne hvide,
Hun sank til mit Bryst!

Ølenslæger.

Sang af Niels Lembak.

Moderato assai. Lembak. C. Schall.

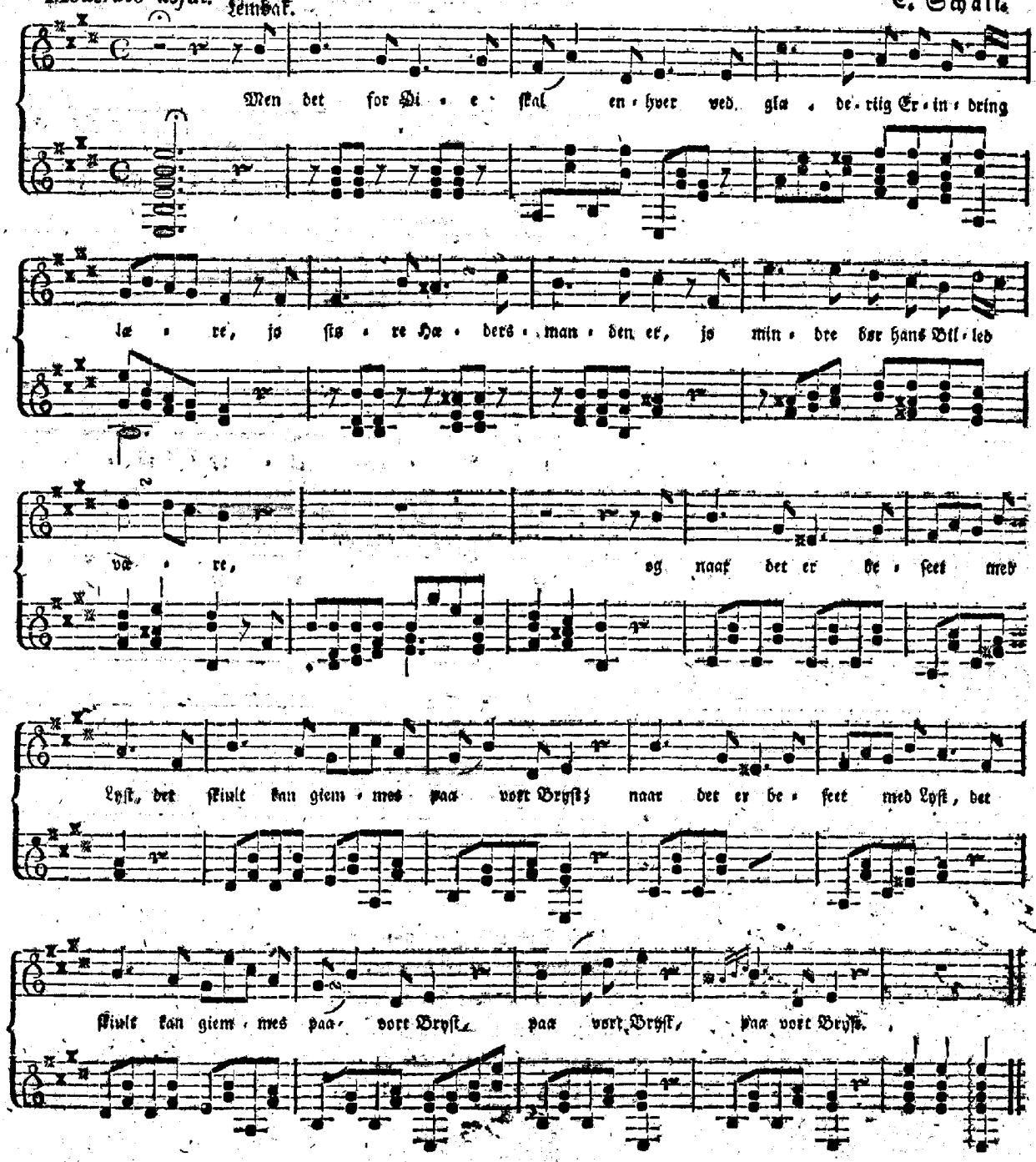

Af Samme.

Andante. Signe. C. Schall.

Jeg er dog ret u - lyk - ke - lig, thi net - op

som jeg først saae Da - gen, man si - ger at der hæn - te

sig et U - held, som her til er Ma - gen! O skal da

Kier - lig - hed til mig i Vand - held al - tid ro - be

sig?

Da i den Fryd min Fader nød
Et Document han vrent forlagde,
Hvis Tab, skiønt stort han ei fortrød,
Fortryder ei endnu — han sagde
Nu anden Gang sligt hænder sig
Hvor jeg dog er — er lykkelig!

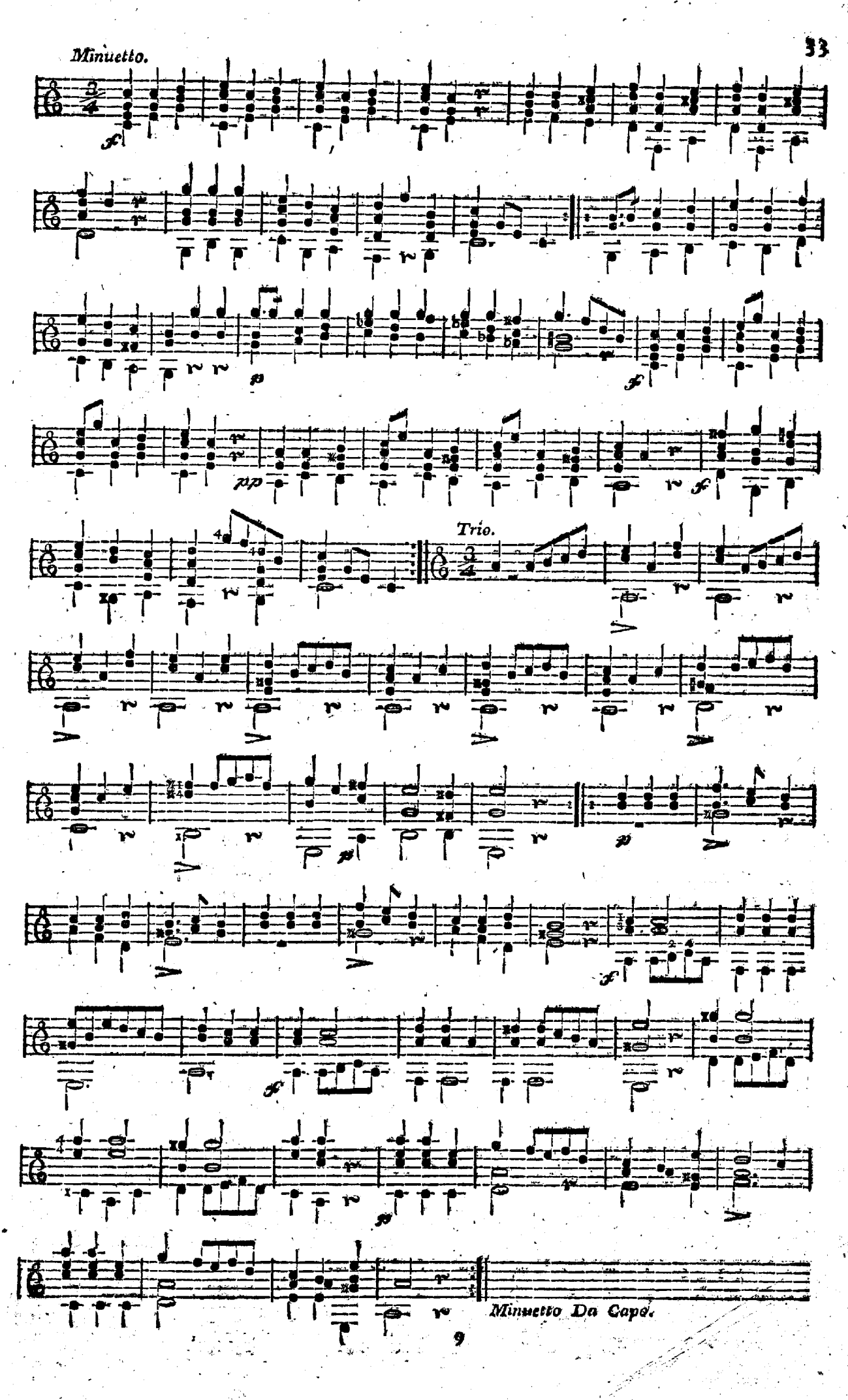
Minuetto.
Trio.
Minuetto Da Capo.

Romance af Ungdom og Galskab.

Du Puy.

Andantino.

Wilhelmine.

Jeg er end - nu — i Li - vets Vaar; men ven - ne - løst jeg her maa kla - ge, fra mi - ne spæ - de Barn - doms Aar en grum Ty - ran ud - gisr min Pla - ge. Af! A - mor de un - ge Hier - ters Ven, frels mig og mi - ne Qva - ler end!

frels mig og mi - ne Qva - ler end.

Skal jeg u - kiendt med Ung - doms

Lyst, van - smæg - te i min Træl - doms Kiæ - de? en

Stem - me hvis - ker i — mit Bryst, at

og - saa jeg blev født til Glæ - dez af A - mor de

um - ge Hier - ters Ven! frels mig og mi - ne

Rose.

Qva - ler end, Skiøn - ne! O, hør! dit Hiert - es

Ven! han seer din Nød og en - der den.

Piu vivo. Wilhelmine.

O! hvil - ken Røst lod for min Siel, dens To - ner

i min Barm gien - ly - der; o Stem - me lo - ver

du mig Held? vil Skiæb - nen snart min Læn - ke bry -

de? Ak! A - mor de un - ge Hier - ters

Ven, frels mig og mi - ne Qva - ler end;

frels mig og mi - ne Qva - ler end.

Af Niels Lembak.

C. Schall.

Andantino.

Hvad mæg - ter at stand - se min Gang! med min Mo - der al - tid for

Øi - e, med ro - ligt Bryst med mun - ter Sang, jeg glemmer hvor Vei - en er lang,

og u - af - brudt skri - der min Gang o - ver Klip - per hvor Biergfos - se støi - e, thi dog

høi - e - re mel - der min Sang i hvis Favn jeg skal glem - me min Møi - e, ja

høi - e - re mel - der min Sang i hvis Favn jeg skal glem - me min Møi - e; og

u - af - brudt skri - der min Gang o - ver Klip - per hvor Biergfos - se støi - e, thi dog

høi - e - re mel - der min Sang i hvis Favn jeg skal glem - me min Møi - e; ja

høi - e - re mel - der min Sang i hvis Favn jeg skal glem - me min Møi - e.

Vise af Alma og Elfride.

Allegro. Guntram. C. Schall.

Her dri - ver Lu - ci - fer sit Spil! hør, Ver - dens Tor - den - ki - se

vam - mer! vel skial - ver jeg for Ly - nets Ild, men dog jeg el - sker Vi - nens Flammer! trods

Storm og U - veir, Lyn og Tor - den min Fla - ske ta - ber ei sin Kraft;

Saa

høit som no - gen Mand paa Jor - den jeg el - sker Dru - ens skion - ne Saft! saa

høit som no - gen Mand paa Jor - den jeg el - sker Dru - ens skion - ne Saft!

Den giør mig sexten Aar igien!
Den varmer mig dybt ind i Sielen,
Og ved en lille Slurk af den
Mod Glutterne jeg bliver kielen!
Vildt seer jeg Lynildsstraalen blinke;
Men venligt tindrer Pigens Blik!
Og i Tokayer gad jeg klinke
For hver en Glut, som Verden fik!

Det vilde Lyn er mørkerødt,
Og rødsome Tordenskraldet knitrer;
Men Pigens Smiil er himmelskiødt,
Naar Elskovs Graad i Øiet zitrer!
Lad Storme brage, hvine, blæse,
Jeg drikker Viin alligevel;
Thi om den tænder an min Næse,
Saa slaaer den mig dog ei ihiel.

Af Samme.

Moderato. Jagello.

Jeg hol - der nok af Spil og Sang, i

far naar man - der - til kan drik - ke; men Klok - kens hu - se „Ding Ding, Dang!" den for min

Død jeg li - der ik - ke! den for min Død jeg li - der ik - ke. Mig

des - te Va - sen giør bleg om Na - sen; men lad mig faae en Fla - ske fat, saa er jeg

strax Karl for min Hat! saa er jeg strax Karl for min Hat.

Langt meer end al Slags Klokkeklang,
Jeg ynder Lyden naar man klinker!
Jeg veed at Glasser: „Ding Ding, Dang!"
Mig til Plaseer og Lsier vinker
Endskiøndt Tokayer
Jeg ikke eier,
Naar jeg en Flaske Viin faaer fat,
Saa er jeg strax Karl for min Hat!

Naar jeg skal giøte mig engang,
Naar Klokken lyder da deroppe,
Og siger: „Ding Ding Ding Ding, Dang!"
Jeg vil til Brudeskamlen hoppe!
Min Brud jeg savner,
Og intet savner,
Og naar jeg da faaer Flasken fat,
Saa er jeg strax Karl for min Hat!

Walß.

Poco moderato.

D. Schall.

f *mf* *f* *mf*

Minore.

mf *fr* *mf* *mf* *p* *fr* *mf* *f* *mf*

Majore.

f *mf* *piu vivo*